

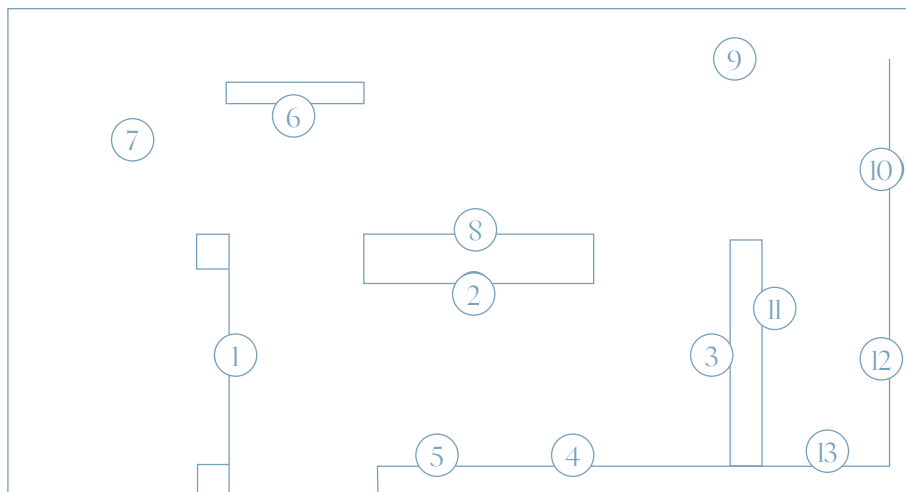

ЯК
РІУНІЕ
RWASO

HOW
RIVER
ROARS

23.09–
12.11.2023

ЯК
РЕВЕ
РЕВУЧИЙ

1 – Yevgenia Belorusets
from War Diary, 2022
Digital print
Courtesy of the artist

2 – Dasha Chechushkova
Maze (Infinite Return), 2023
Cement-lime plaster
Courtesy of the artist

3 – Anton Saenko
Landscape, 2022
Wall, audio, 3'15"
Courtesy of the artist

4 – Kateryna Aliinyk
Double Cropland, 2023
Oil on canvas
Courtesy of the artist

5 – Nikita Kadan
Checkpoint for the President of Planet Earth, 2022–23
Drawing, digital print
Courtesy of the artist

6 – Yarema Malashchuk and Roman Khimei
Explosions Near the Museum, 2023
Video, 14'00"
Courtesy of the artists

7 – Open Group
Waiting Room, 2023
Artificial stone, metal, wood, 35mm slides
Courtesy of the artists

8 – Anna Zvyagintseva
On Return, 2023
Knitted part of the nettle shirt, nettle thread,
metal hanger, drawing-sketch
Courtesy of the artist

9 – Elena Subach
from the Hidden series, 2022
Digital print
Courtesy of the artist

10 – Kateryna Lysovenko
Sanatorium for Chernobyl Displaced Persons,
140 x 160 cm, 2023
Internally Displaced Person, 2023
Acrylic on canvas
Courtesy of the artist

11 – Anton Saenko
WE, 2019
Video, 17'00"
Courtesy of the artist

12 – Anna Zvyagintseva
Drawings from the Diary, 2023
Pencil on paper
Courtesy of the artist

13 – Kateryna Lysovenko
Self-portrait in the Old Austrian Garden, 2022
Acrylic on canvas
Courtesy of the artist

Ukraine's resistance against the Russian war of aggression and the full-scale invasion of 2022 has brought together people from around the world in the fight for freedom and against blatant breaches of human rights and international law. The war has also forced many Ukrainian citizens, including a significant number of artists, to relocate around the world, assigning them the new role of cultural ambassadors of the country at war. Despite the challenges of the historical circumstances, the exhibition showcases the resilience of civil society and common values, providing a chance to see how common and individual identities are being shaped. The younger generation of Ukrainian artists is playing a vital role in this transformation, questioning and rewriting narratives, spreading the word, and uniting various voices to imagine the coming return of military-seized territories and the process of reintegration.

The artists, along with Ukrainian society in general, are on the way now. Therefore, the central theme of the exhibition is the journey of returning home and the reclamation of one's voice, lands, and heritage. The exhibition discovers dominant political narratives concealing individual stories and speaks about the disappearance of landscape alongside the overwhelming historic events. This overarching narrative ties together the artworks, creating a cohesive message of hope and resilience in the face of adversity.

Oleksandra Pogrebnyak, Antoni Burzyński

Opór Ukrainy wobec rosyjskiej zbrojnej napaści i inwazji na pełną skalę w 2022 roku zjednoczył ludzi na całym świecie w walce o wolność oraz przeciwko jawnemu łamaniu praw człowieka i prawa międzynarodowego. Wielu obywateli Ukrainy, w tym licznych artystów i artystki, zmusiła ona do emigracji, stawiając ich w nowej roli – kulturalnych ambasadorów kraju toczącego wojnę obronną. Wystawa obrazuje wytrwałość społeczeństwa obywatelskiego i wspólnoty wartości, pomimo wyzwań stawianych przez okoliczności historyczne, dając okazję do przyjrzenia się temu, jak kształtują się wspólnotowe i indywidualne tożsamości.

Młodsze pokolenie ukraińskich artystów gra w tej transformacji kluczową rolę, kwestionując i przepisując tradycyjne narracje, szerząc informacje i jednocząc różnorodne głosy – tworząc wspólne wyobrażenie o powrocie zajętych ziem i procesie reintegracji.

Artyści, wraz z ukraińskim społeczeństwem, są teraz w drodze. Dlatego głównym wątkiem wystawy jest podróż powrotna do domu i odzyskiwanie własnego głosu, ziemi i dziedzictwa. Wystawa prezentuje osobiste historie wplecione w wiodące narracje polityczne, oraz opowiada o rozplynięciu się w krajobrazie pośród przytłaczających wydarzeń historycznych. Ta prowadząca przez wystawę narracja spleta poszczególne prace w opowieść o niezłomności i nadziei w obliczu przeciwności.

Oleksandra Pogrebnyak, Antoni Burzyński

Український опір російській збройній агресії та повномасштабне вторгнення 2022 року об'єднали людей з усього світу в боротьбі за свободу й проти кричущих порушень прав людини та міжнародних правових норм. Війна змусила багатьох українських громадян, зокрема велику кількість митців, переміститися до інших країн й на новому місці взяти на себе роль культурного представництва держави, що перебуває у стані війни. Попри складні історичні обставини, виставка демонструє стійкість громадянського суспільства та спільних цінностей і дає змогу побачити, як формуються колективна та індивідуальна ідентичності. Молоде покоління українських митців відіграє важливу роль у трансформації, підваженні й зміні наративів, поширенні інформації й об'єднанні різних голосів, щоб уявити прийдешнє повернення тимчасово окупованих територій і процес їх реінтеграції.

Митці, як і українське суспільство загалом, зараз у дорозі. Тому й центральною темою виставки є подорож додому й віднайдення власного голосу, земель і спадщини. Виставка виявляє панівні політичні наративи, що приховують особисті історії, і розповідає про зникнення ландшафту й жакні історичні події. Ця наскрізна оповідь об'єднує мистецькі роботи, створюючи цілісне послання надії й стійкості супроти лиха.

Oleksandra Pogrebnyak, Antoni Burzyński

YEVGENIA BELORUSET'S

from War Diary, 2022

Digital print

Courtesy of the artist

Yevgenia Belorusets' War Diary covers the first forty-one days of the Russian full-scale invasion of Ukraine, beginning on the 24th of February 2022. Its entries give us an insight into the artist's thoughts and observations in the crucial days of uncertainty and struggle. Belorusets portrays her friends, artists, and other people of Kyiv, trying to find their way in a new, oppressive reality. Among the images of war and feelings of fear, it also shows us surprising glimpses of beauty, found despite the overwhelming destruction. The sensitivity, prevailing openness to seeing, is what strikes the reader. By recording their activities, often small personal acts of courage, it gives evidence to the resilience of the community and its artists.

Despite the very personal form, the diary also serves a public role – translated and published on an everyday basis, the journal conveyed the most first-hand an immediate experience to the Western readers, reported from the besieged city of Kyiv.

English translation of the diary: Greg Nissan

YEVGENIA BELORUSETS

fragmenty Pamiętnika czasów wojny, 2022

wydruk cyfrowy

Dzięki uprzejomości artystki

Pamiętnik czasów wojny Yevgenii Belorusets obejmuje pierwsze czterdzieści jeden dni inwazji Rosji na Ukrainę, począwszy od 24 lutego 2022 roku. Zawarte w nim wpisy dają wgląd w myśli i obserwacje artystki w kluczowych dniach niepewności i walki. Belorusets portretuje swoich przyjaciół, artystów i innych mieszkańców Kijowa, próbujących odnaleźć się w nowej, opresyjnej rzeczywistości. Pośród obrazów wojny i uczucia strachu pokazuje nam również zaskakujące przebliski piękna, odnajdywane pomimo wszechogarniającego zniszczenia. Tym, co uderza czytelnika jest wrażliwość i chęć obserwacji. Rejestrując ludzkie działania, małe akty heroizmu, Belorusets daje świadectwo odporności społeczeństwa ukraińskiego i ukraińskich artystów.

Pomimo bardzo osobistej formy, dziennik pełnił również rolę publiczną – był na bieżąco tłumaczony i publikowany, stanowiąc dla zachodnich czytelników zapis osobistej relacji z oblężonego Kijowa.

Tłumaczenie dziennika na język angielski: Greg Nissan

ЄВГЕНІЯ БЕЛОРУСЕЦЬ

З «Щоденника війни», 2022

Цифровий друк

Надано художницю

«Щоденник війни» Євгенії Белорусець охоплює сорок один день від початку повномасштабного вторгнення Росії в Україну 24 лютого 2022 року. Щоденні записи проливають світло на думки й спостереження художниці у критичні дні невизначеності й боротьби. Белорусець пише про своїх друзів, митців та інших жителів Києва, які намагаються знайти свій шлях у новій, гнітючій реальності. Серед описів війни та відчуття страху ми також бачимо несподівані проблески краси, які авторка знаходить попри всеохопну руйнацію. Чуйність, виняткова відкритість до спостереженого вражають читача. Фіксуючи заняття містян, часто – маленькі акти мужності, Белорусець свідчить про стійкість громади та її митців.

Попри дуже особисту форму, щоденник виконує також суспільну роль: перекладені й опубліковані щодня, ці записи надавали західній аудиторії інформацію із перших вуст про досвід перебування в оточеному Києві.

Переклад щоденника англійською: Грег Ніссан

DASHA CHECHUSHKOVA

Maze (Infinite Return), 2023

Cement-lime plaster

Courtesy of the artist

A large-scale relief created by Dasha Chechushkova, a work of monumental magnitude, records delicate aspects of personal experience and being fragile.

After being forced to leave her home – the port city of Odesa – the artist had relocated to Lviv. Travels connected to her artistic practice have added to subsequent new spaces. A seemingly endless journey with a dream of returning to the coastal city she loves.

The relief is a map of a personal journey and of different rooms of inner tragedy. The artist is guiding us through the never-ending circle of alternating feelings. Each element, or part of the way, represents a state, a feeling, or one of the stages in a mental and physical travel. From the need to hide oneself in a shell or a small panic room; through the drifting figure of Ofelia, Chechushkova's recurring image of immersion; through changing temporary homes, to which a simple table and a chair are defining elements; through solitude; and endless waiting – forced idle of a queue.

It is a cycle of longing from which one can't break out. In the artist's words, the return seems impossible, since even when you finally get back to the place, it has already changed. Or a return that already happened, but you don't realize it, because this place does not exist anymore.

DASHA CHECHUSHKOVA

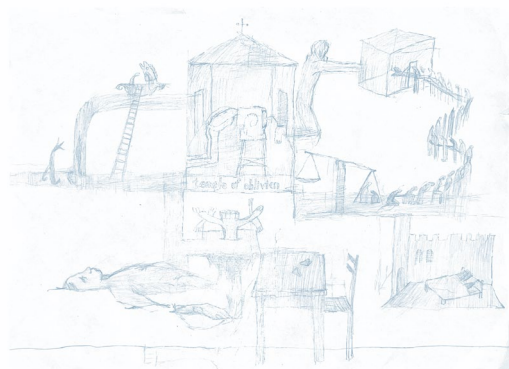
Labirynt (nieskończony powrót), 2023

zaprawa cementowo-wapienna

Dziękuję za przejście artystki

Pomimo swojego monumentalnego charakteru, relief stworzony przez Daszę Chechushkovą jest zapisem delikatnych i kruchych aspektów osobistego doświadczenia.

Kiedy artystka została zmuszona do opuszczenia Odessy, swojego rodzinnego miasta portowego, przeniosła się do Lwowa. W związku z licznymi podróżami

związanymi z jej twórczością artystyczną, liczba odwiedzanych przez nią nowych przestrzeni stale rosła. Jednak w trakcie całej tej pozornie niekończącej się wędrówki wciąż marzyła o powrocie do swojego ukochanego nadmorskiego miasta.

Plaskorzeźba jest mapą osobistych podróży i następujących po sobie przestrzeni wewnętrznej tragedii. Chechushkova prowadzi nas przez niekończący się krąg naprzemiennych uczuć. Każdy element reprezentuje stan lub uczucie – etap mentalnej i fizycznej wędrówki artystki: od potrzeby skrycia się w muszli lub zamknięcia w małym „pokoju paniki”; poprzez unoszącą się na wodzie postać Ofelii i stale powracający motyw tonięcia; zmieniające się domy tymczasowe, w których zwykły stół i krzesło są elementami definiującymi; aż do samotności i niekończącego się oczekiwania – wymuszonej bezczynności kolejki.

To cykl tęsknoty, z którego nie można się wyrwać. Według słów artystki powrót wydaje się niemożliwy, bo nawet gdy w końcu uda jej się wrócić do swojego miasta, będzie ono całkowicie inne. Jednak patrząc inaczej, powrót już się wydarzył, ale w sposób nieświadomy, ponieważ to miejsce już nie istnieje.

ДАША ЧЕЧУШКОВА

Лабіринт (Нескінченне повернення),
2023

Цементно-вапняна штукатурка
Надано художницею

Масштабний рельєф Даші Чечушкової – це робота монументального характеру, що фіксує делікатні аспекти особистого досвіду й крихкості буття.

Вимушена покинути свій дім, портове місто Одесу, художниця переїхала до Львова. Подорожі, пов'язані з її мистецькою практикою, примножили кількість нових просторів. Нескінченна, на перший погляд, мандрівка з омріяним поверненням до улюбленого міста на узбережжі. Рельєф є мапою особистої подорожі та просторів внутрішньої трагедії. Авторка проводить нас нескінченим колом змінних почуттів. Кожен елемент, або частина шляху, символізує стан, почуття, один із етапів ментальної чи фізичної подорожі. Від потреби сховатися в мушлі чи маленькій тривожній кімнаті; через плавну фігуру Офелії – повторюваний образ занурення Чечушкової; через зміну тимчасових домівок, де визначальними елементами є стіл і стілець; через усамітнення; через нескінченне очікування – вимушене бездіяння в черзі.

Це цикл туги, з якого неможливо вирватися. За словами художниці, повернення здається чимось неможливим, адже коли ти нарешті повертаєшся, то з'ясовуєш, що місце вже змінилося. Або повернення вже сталося, але ти цього не усвідомлюєш, бо самого місця більше не існує.

ANTON SAENKO

Landscape, 2022

Wall, audio, 3'15"

Courtesy of the artist

The exhibition's space resonates with Anton Saenko's voice as he sings the verses of the poem "Let the grass burn in autumn..." by Ukrainian poet Vasyl Stus, a victim of Soviet repression. In his artistic practice, Saenko consistently explores themes related to the land, whether through abstract painting, photography, or spatial installations. In this edition of his work, the landscape is embodied within a circular cutout in the wall, revealing a shadowy void behind it, and completed by an audio piece. While the poem's words convey a natural phenomenon, those acquainted with the context of 20th-century Ukraine may discern an allusion to the constrained nature of individual freedom under the regime. Employing light, shadow, and sound as his artistic tools, Saenko forges a spatial painting of the land. His pursuit to break free of cultural conventions and detach himself from market-driven art forms leads him to strip the artwork of objectivity, resulting in a profound exploration of artistic liberation.

*Let the grass burn in autumn,
and the fields be darkened with black smoke,
but the souls are voiceless,
that horizon, and that land.
The dreamlike air, like water,
is occupied by a cold flame.
The heart does not have in vain,
when distance has become turbulent.
The evening bell's toll
echoes the raven's cry.
Follow the predestined road,
even if you're not accustomed to obeying.
But the living rejoices in the living,
the living does not think of death.*

*On the fiery path of the evening,
the moon's last quarter walks.
Let the world sow seeds in your throat,
the cursed brand of night roams –
tall shadows, dreams, impulses
are measured by silence at the window.
So let the earth burn, let the grass burn in autumn,
let the fields be darkened with black smoke.
For you, as a friend, the color is a ray of light,
and this mournful earth.*

Vasyl Stus, 1960

translated by Serhii Voinalovych
and Yaroslav Hanchuk

ANTON SAENKO

Krajobraz, 2022

ściana, audio, 3'15"

Dzięki uprzejmości artysty

W przestrzeni wystawy rozbrzmiewa głos Antona Saenki, śpiewającego fragmenty wiersza Niechaj zaplonie jesienna trawa autorstwa ukraińskiego poety Wasyla Stusa, jednej z ofiar sowieckich represji. Twórczość Saenki, przede wszystkim w formie malarstwa abstrakcyjnego, fotografii i instalacji, eksploruje tematy związane z ziemią. W prezentowanej pracy krajobraz jest ukazany jako zacieniona pustka widoczna przez okrągły otwór w ścianie, a całość jest uzupełniona warstwą dźwiękową. Chociaż słyszany w tej wiersz pozornie skupia się na naturalnym zjawisku wypalania traw, osoby zaznajomione z historią Ukrainy w XX wieku mogą dostrzec w nim aluzję do ograniczeń, jakim w reżimie komunistycznym podlegała wolność jednostki. Wykorzystując światło, cień i dźwięk jako narzędzia artystyczne, Saenko tworzy przestrzenny obraz ziemi. Chęć wyzwolenia się z kulturowych konwencji i rynkowych mechanizmów sztuki sprawia, że Saenko tworzy dzieło pozbawione obiektywizmu, jednak będące wyrazem artystycznej wolności.

*Niechaj zaplonie jesienna trawa,
niech dymią się czarne pola,
i pozostaną tylko niebiosas,
i ziemia, i odległa dal.
Chłodnym płomieniem rozgorzało
powietrze fantastyczne jak moda.
Nie na marne serce zadrgało,
kiedy horyzont upadł.
Nie na marne dzwonomi wieczornemu
odpowiada wroni krzyk.
Poddaj się szlakowi gotowemu,
choć poddawać się nie zwykł.
Ale żymy żywemu cieszyć się,
żymy ignoruje śmierć.
Po jaskrawej wieczornej ścieżce
idzie księżyc czwarta część.
Niech świat chwytny cię za gardło,
przeklętym Markiem brodzi noc –
długie cienie, marzenia, pragnienie,
w oknie błyszczą gwiazd moc.
Więc niech zaplonie jesienna trawa,
niech dymią się czarne pola –
ale jeszcze w rankach wilgotnych
świętej ziemi martwieć się przyjdzie pora.*

Wasył Stus, 1960
tłum. Natalia Wislocka

АНТОН САЄНКО

Красобраз, 2022

Стіна, аудіо, 3'15"

Надано художником

Експозиційний простір відтворює голо-
сом Антона Саєнка, який співає рядки
вірша «Нехай горить трава по осені»
Василя Стуса – українського поета, що
став жертвою радянської репресивної
машини. У своїй мистецькій практиці
Саєнко послідовно досліджує теми,
пов'язані із землею, чи то через абстрак-
тний живопис і фотографію, чи через
просторові інсталяції. У цій роботі ланд-
шафт втілений в округлому вирізі в стіні,

що приховує тіняву пустоту, і доповне-
ний аудіоформом. Хоч у вірші йдеться
про природне явище, ті, кому знайомий
український контекст ХХ століття,
можуть відчитати алюзію на обмеження
режимом свободи індивіда. Використо-
вуючи світло, тінь і звук як художні ін-
струменти, Саєнко створює просторову
картину землі. Прагнучи звільнитися від
культурних конвенцій й відмежуватися
від ринкових мистецьких форм, він
позбавляє свої роботи речевості й тим
самим уможлиблює проникливе дослі-
дження мистецького звільнення.

*Нехай горить трава по осені,
хай чорні димляться поля,
та тільки ж та палітра просні,
і обрій той, і та земля.
Холодним полум'ям займається
повітря мрійне, як вода.
Не надаремне серце мається,
коли завірувала даль.
Не марне дзвону вечоровому
вторує вороновий крик.
Скорись дорозі уготованій,
хоч і коритися не звук.
Але живий живому тишитись,
живий не думає про смерть.
По ярій ввечора доріжці
йде місяць остання чверть.
Хай світ насів тобі на горло,
проклятим Марком бродить ніч –
високі тіні, мрії, пориви
мерекать зорі у вікні.
То ж хай горить трава по осені,
хай чорні димляться поля –
але ще буде в ранках росяних
журтись благісна земля.*

Василь Стус, 1960

KATERYNA ALIINYK

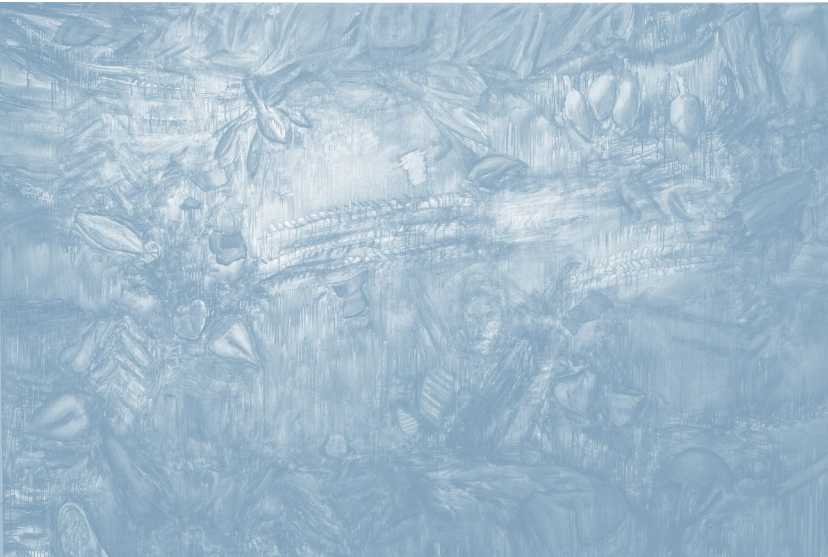
Double Cropland, 2023

Oil on canvas

Courtesy of the artist

In her large-scale work, Kateryna Aliinyk portrays a piece of land. The aerial perspective serves as an artistic approach that alludes to maps, revealing the geopolitical dimension of the image. The painting captures two overlapping states of Ukrainian soil that strikingly coexist during the active phase of the Russian war of aggression: one after harvesting and another after a battle, where landmines, rocket debris, and human remains forcibly share the space with sticks, roots, and leftover crops. Here, the violent collision of tragedy intertwines with the most peaceful and cyclical farming routines. Kateryna's hometown has been under Russian occupation for nine years now, and most of the recent military actions have taken place in the east and south of Ukraine, regions known for their high agricultural activity due to the presence of fertile chernozem soil. The land and soil, along with the human and non-human inhabitants, lose their agency in this war, while none of these fields were originally intended for combat.

Realised with the support of the Museum Ephraim-Palais, Stadtmuseum Berlin.

KATERYNA ALIINYK

Podwójne zbiory, 2023

olej na płótnie

Dzięki uprzejmości artystki

W swojej wielkoformatowej pracy Kateryna Aliinyk portretuje fragment ziemi. Widok z lotu ptaka pełni tu funkcję formuły artystycznej, przywodzącej na myśl mapy, odsłaniając geopolityczny aspekt obrazu. Dzieło ukazuje dwa, nakładające się na siebie znaczenia ukraińskiej ziemi, które zaskakująco współlistnicją w wyniku rosyjskiej agresji – krajobraz po żniwach i krajobraz po bitwie, w którym miny, szczątki rakiet i ludzkie szczątki, dzielą przestrzeń wraz z patykami korzeniami i resztkami plonów.

Brutalna tragedia miesza się tu sielskimi i harmonicznymi cyklami życia na roli. Miasto z którego Kateryna pochodzi już od dziewięciu lat jest pod rosyjską okupacją. Większa część walk miała w ostatnim czasie miejsce na wschodzie i południu kraju, w regionach w których, ze względu na występowanie czarnoziemiu, rolnictwo pełniło bardzo ważną rolę. Ziemia rozumiana jako przestrzeń i jako gleba, wraz ze swoimi ludzkimi i nie-ludzkimi mieszkańcami, traci w tej wojnie podmiotowość, mimo że żadne z tych pól nie było przeznaczone do bitwy.

Praca została zrealizowana dzięki wsparciu Museum Ephraim-Palais, Stadtmuseum Berlin.

КАТЕРИНА АЛІЙНИК

Подвійна рілля, 2023

Олія на полотні

Надано художницею

У своїй масштабній роботі Катерина Алійник зображує ділянку землі. Перспектива пташиного польоту слугує художнім прийомом, що відсилає до мап і розкриває геополітичний вимір зображення. Картина фіксує два перехресні стани української ніви, що нечувано співіснують під час активної фази російської збройної агресії: один – після збору врожаю, інший – після бою, де міни, уламки ракет і рештки людських тіл насильно ділять простір із пастиками, корінням і залишками врожаю. Жорстоке протистояння трагедії переплітається тут із гранично мирною й циклічною фермерською роботою. Рідне місто Катерини вже дев'ять років перебуває під російською окупацією, а більшість воєнних дій наразі відбуваються на сході та півдні України – регіонах, відомих своєю сільськогосподарською діяльністю через наявність родючих чорноземів. Земля і ґрунт, разом із людьми і не-людьми, що їх населяють, втрачають свою агентність у цій війні, адже жодне з цих полів не призначалося для ведення бойових дій.

Створено за підтримки Museum Ephraim-Palais, Stadtmuseum Berlin.

NIKITA KADAN

Checkpoint for the President of Planet Earth, 2022–23

Drawing, digital print

Courtesy of the artist

In *Checkpoint for the President of Planet Earth*, Nikita Kadan questions the international artistic influences and ties and their legitimacy, especially in times of war.

The study for a public space sculpture relates to Velimir Khlebnikov, who visited Kharkiv in 1919, and his “Appeal by the Presidents of Planet Earth” – a modernist utopian vision of a united Earth. His works seem to have impressed many of the local artists, and one of the most significant ones, Ukrainian artist Vasyl Yermilov, proposed an idea for a monument to the president of planet Earth, widely regarded as a monument to Khlebnikov.

The never-realized project is a reference point for Nikita Kadan. The artist decided to redraw the monument, originally envisioned in ideal, universal forms of international modernism, and change the base of the monument to a road checkpoint. The same as the ones used in Ukraine to defend against Russian invasion. By creating a *Checkpoint for the President of Planet Earth*, Nikita Kadan is pointing to cuts made in the Ukrainian-Russian cultural connections, cuts which include the past, and questioning possible future in this field.

First version of the work was realised with the support of Triennale Milano and remains in Triennale Museum collection.

NIKITA KADAN

Punkt kontrolny dla prezydenta planety Ziemia, 2022-23

rysunek, wydruk cyfrowy
Dzięki uprzejmości artysty

Nikita Kadan w swojej pracy poddaje w wątpliwość międzynarodowe wpływy sztuki i powiązania artystyczne oraz ich legitymizację, zwłaszcza w czasie wojny.

Projekt rzeźby w przestrzeni publicznej nawiązuje do twórczości rosyjskiego futurysty Wielimira Chlebnikowa, zwłaszcza jego Apelu prezydentów planety Ziemia – modernistycznej, utopijnej wizji zjednoczonej Ziemi. Kiedy Chlebnikow odwiedził Charków w 1919 roku, jego prace zrobiły duże wrażenie na wielu miejscowych artystach, a jeden z nich, Wasyl Jermilow, wysunął pomysł zbudowania pomnika prezydenta planety Ziemia, powszechnie uważanego za pomnik samego Chlebnikowa.

Niezrealizowany monument stał się punktem odniesienia dla Nikity Kadana. Jednak artysta postanowił zmodyfikować pomnik, pierwotnie zaprojektowany w duchu idealnej, uniwersalnej formy międzynarodowego modernizmu, i przekształcić jego podstawę w drogowy punkt kontrolny, podobny to tych, jakie są obecnie używane w Ukrainie jako jedna z form obrony przed rosyjską inwazją. Tworząc punkt kontrolny dla prezydenta planety Ziemia, Nikita Kadan wskazuje także na zerwanie ukraińsko-rosyjskich więzi kulturowych, w tym tych odnoszących się do przeszłości oraz poddaje w wątpliwość jakiegokolwiek przyszłe relacji w tym obszarze.

Pierwsza wersja pracy została zrealizowana dzięki wsparciu Triennale Milano i znajduje się w jego kolekcji.

НИКИТА КАДАН

Пам'ятник голові Земної кулі

Рисунок, цифровий друк

Надано художником

У «Пам'ятнику голові Земної кулі» Нікіта Кадан ставить під сумнів міжнародні мистецькі впливи та зв'язки і їхню легітимність, особливо під час війни.

Проект скульптури для громадського простору відсилає до постаті російсько-го поета-футуриста Велеміра Хлебнікова, який відвідав Харків 1919 року, та його «Заклику голів Земної кулі» – модерністської утопічної візії об'єднаної Землі. Творчість поета, схоже, вразила чимало місцевих митців: один із найвидатніших із них, український художник Василь Єрмилов, запропонував ідею пам'ятника Голові земної кулі, відомий як пам'ятник Хлебнікову.

Так і не реалізований проєкт став точкою відліку для роботи Нікіти Кадана. Художник вирішив перемалювати монумент, задуманий в ідеальних, універсальних формах інтернаціонального модернізму, і замінити постамент на бетонний КПП. Такий самий, які нині встановлюють в Україні, захищаючись від російського вторгнення. Створюючи «Пам'ятник голові Земної кулі», Нікіта Кадан вказує на розриви в українсько-російських культурних зв'язках – розриви, які також стосуються минулого, – і ставить під сумнів можливе майбутнє в цій царині.

Першу версію роботи було реалізовано за підтримки Міланської Трієнале і вона залишається в колекції музею Трієнале.

YAREMA MALASHCHUK AND ROMAN KHIMEI

Explosions Near the Museum, 2023

Video, 14'00"

Courtesy of the artists

The camera glides through the empty shelves, vitrines, and plinths of the Kherson Museum of Local Lore, known for the most ancient collections of antiquities in the south of Ukraine. Before Russian occupational forces seized the city of Kherson, the museum featured about 173,000 artifacts spanning seven thousand years – from Scythian gold to weaponry wielded during World War II. The Ukrainian army successfully liberated the city during the counteroffensive operation in October 2022. However, in their hasty retreat, the invaders pillaged the historical treasures and left behind empty museum rooms. The narrator's voice carefully reconstructs the museum's exposition, transporting us to a moment of restored justice and the artifacts reinstated to their rightful positions. Alongside the authors, we embark on a detailed exploration – an insightful journey through centuries of Ukrainian history, despite being unable to lay eyes on these treasures directly.

YAREMA MALASHCHUK I ROMAN KHIMEI

Wybuchy w pobliżu muzeum, 2023
wideo, 14'00"

Dzięki uprzejomości artystów

Obraz przesłizguje się przez puste półki, witryny i postumenty w Chersońskim Muzeum Krajoznawczym, znanym z najstarszej kolekcji historycznych obiektów w południowej Ukrainie. Jeszcze przed zajęciem miasta przez rosyjskie wojska okupacyjne, muzeum obawiało się o swoje zbiory, 173 000 obiektów, obejmujących kilka tysięcy lat – od scytyjskiego złotnictwa po broń z czasów II wojny światowej. Wojska Ukraińskie wyzwoliły Chersoń w czasie kontrofensywy w październiku 2022 roku. Jednak pośpiesznie wycofujący się z miasta najeźdźcy zrabowali te bezcenne skarby, pozostawiając za sobą spustoszony muzeum.

Głos narratora uważnie rekonstruuje ekspozycję, przenosząc na do chwili, gdy sprawiedliwość zostanie przywrócona a zabytki zwrócone prawowitym właścicielom. Wraz z twórcami wyruszamy w pełną szczegółów podróż przez wieki ukraińskiej historii, mimo, że nie możemy spojrzeć bezpośrednio na artefakty o których mowa.

ЯРЕМА МАЛАШЧУК І РОМАН ХІМЕЙ

Вибухи біля музею, 2023
Відео, 14'00"

Надано художниками

Камера ковзає порожніми полицями, вітринами й постаментами Херсонського краєзнавчого музею, відомого найдавнішими колекціями старожитностей на півдні України. До окупації міста російськими військами колекція музею нараховувала 173 тисячі артефактів, що охоплювали період у сім тисяч років: від скіфського золота до зброї часів Другої світової. Українська армія успішно звільнила Херсон під час контрнаступу в жовтні 2022 року. Утім, поспіхом відступаючи, окупанти розграбували історичні скарби й залишили по собі порожні музейні приміщення. Голос наратора ретельно реконструює експозицію музею й переносить нас у майбутнє, де справедливість відновлено, а артефакти повернено на їхні законні місця. Разом із авторами ми приступаємо до ґрунтовного дослідження – подорожі крізь століття української історії, попри незмогу безпосередньо побачити самі скарби.

OPEN GROUP

Waiting Room, 2023

Artificial stone, metal, wood, 35mm slides

Courtesy of the artists

The new work by the Open Group directs attention to the peculiar limbo state of people, both as individuals and as a nation, which is one of the damaging consequences of the war. The work is based on the specific relation emerging when a person is considered missing. This tragic situation, now caused on a mass scale by the war waged by Russia against Ukraine, puts the close ones of the missing person in a state of fearful waiting. The projected texts represent an anonymous selection from a vast and evergrowing list of descriptions of circumstances of a person gone missing, as they were published on a particular Telegram channel.

The artists chose to work with the metaphor of a train station, a place of personal waiting but also of a universal experience. The unique feature of a station is a large area dedicated to waiting. The one recreated in the model is now destroyed. Located in the city of Mariupol, it had a distinctive socialist-modernist design and housed a large-scale mosaic dedicated to the industry and steelworkers – a hopeful prospect for a bright future.

The Waiting Room is the artists' attempt to commemorate the suffering caused by this mass-missing of people. It is also a voice in the discussion on the social and artistic means of remembering and building monuments.

The work is made of Corian® DuPont™ kindly provided by CCI sp. z o.o.

OPEN GROUP

Poczekalnia, 2023

sztuczny kamień, drewno, metal, slajdy 35 mm

Dzięki uprzejomości artystów

Tematem nowej pracy autorstwa Open Group jest konieczność życia w stanie zawieszania – zarówno w skali jednostki, jak i całego narodu. Praca koncentruje się na specyficznej relacji, która powstaje, gdy dana osoba zostaje uznana za zaginioną. Ta sytuacja, będąca jedną z tragicznych konsekwencji spowodowanych przez trwającą wojnę prowadzoną przez Rosję przeciwko Ukrainie, pozostawia bliskich zaginionej osoby w stanie przerażającego oczekiwania. Wyświetlane na slajdach teksty stanowią niewielką część obszernej i stale rosnącej listy opisów okoliczności zaginięcia osoby, opublikowanych na licznych kanałach Telegramu.

Артисти використали метафору дворцової poczekalni – dużego pomieszczenia, które jest uniwersalnym symbolem czekania. Prezentowana makietka przedstawia zniszczony dworzec kolejowy w Mariupolu – charakterystyczną socjalistyczno-modernistyczną budowlę z wielkoformatową mozaiką przedstawiającą pracujących hutników, która stanowiła wyraz nadziei na świetlaną przyszłość.

Poczekalnie jest próbą upamiętnienia przez artystów cierpienia spowodowanego masowym zaginięciem ludzi. To także głos w dyskusji na temat społecznych i artystycznych środków upamiętniania i budowania pomników.

wykonano z materiału Corian® DuPont™ dostarczonego przez CCI sp z oo

ВІДКРИТА ГРУПА

Зал очікування, 2023

Штучний камінь, метал, дерево, 35-міліметрові діапозитиви

Надано художниками

Нова робота Відкритої групи звертає увагу на один із руйнівних наслідків цієї війни: особливий стан невизначеності, у якому нині перебувають як окремі особистості, так і нація. В основі твору – специфічні відносини, що виникають, коли людину оголошують зниклою безвісти. Ця трагічна ситуація, що наразі є масовою через розв'язану Росією війну проти України, занурює близьких зниклих безвісти у стан боязкого очікування. Проектовані тексти являють собою анонімну вибірку з величезного й щораз довшого переліку описів обставин зникнення людей, опублікованих на одному телеграм-каналі.

Художники обрали для роботи метафору залізничного вокзалу – місця, що уособлює особисте очікування, але й універсальний досвід. Його характерною рисою є велика площа, відведена для очікування. Вокзал, відтворений на макеті, – нині зруйнований. Розташований у центрі Маріуполя, він вирізнявся своїм соцмодерністським дизайном і містив масштабну мозаїку, присвячену промисловості та роботі металургів, – сповнену надії картину світлого майбутнього.

«Зал очікування» – це спроба художників вшанувати пам'ять про страждання, спричинені масовими зникненнями. Це також голос у дискусії про суспільні й мистецькі засоби комеморації та створення пам'ятників.

Робота виготовлена з Corian® DuPont™, люб'язно наданого CCI sp. z o.o.

ANNA ZVYAGINTSEVA

On Return, 2023

Knitted part of the nettle shirt, nettle thread, metal hanger, drawing-sketch

Courtesy of the artist

The storytelling in Anna Zvyagintseva's recent work derives from the fairy tale *The Wild Swans* by Hans Christian Andersen. This narrative centers around the brothers cursed to transform into swans, with their sister devoting herself to breaking the enchantment. Her arduous task involves crafting shirts from nettles, a painstaking and lengthy effort that tests her resolve. In a parallel narrative, the Russian full-scale war of aggression has mobilized a vast number of Ukrainian citizens who are determined to defend their homeland. The uncertainty surrounding the war's duration makes any attempt to plan their return to civilian life impossible. Anna immerses herself in the demanding routine of knotting from nettles, symbolically embodying the care and protection for those upon whom Ukraine's peaceful future now hinges. Back to the tale, the sister cannot complete the last shirt, which ultimately leaves one of her brothers with a swan's wing instead of an arm. A futile possibility that everyone can be saved extends forward to Zvyagintseva's work.

ANNA ZVYAGINTSEVA

О powrocie, 2023

fragment plecionej koszuli z pokrzywy,
przędza z pokrzywy, metalowy wieszak,
szkie

Дzięki uprzejomości artystki

Fabula najnowszej pracy Anny Zvyagintsevej wywodzi się z baśni Hansa Christiana Andersena pt. „Dzikie labędzie”. Opowiada o zaklętych w labędzie braciach oraz ich siostrze, która z poświęceniem próbuje przełamać klątwę. Aby tego dokonać, musi wykonać żmudne zadanie polegające na uszyciu koszul z pokrzyw, co jest długotrwałym testem jej siły woli i charakteru. Równolegle prowadzona narracja koncentruje się na rosyjskiej inwazji na Ukrainę, która zmobilizowała ogromną liczbę zdeterminowanych obywateli gotowych bronić swojej ojczyzny. Niepewność związana z długością trwania wojny uniemożliwia jakiegokolwiek próby zaplanowania powrotu do cywilnego życia. Podobnie jak baśniowa siostra, Anna podejmuje się wiązania węzłów z pokrzyw, symbolicznie roztaczając opiekę i ochronę nad tymi, od których zależy teraz pokojowa przyszłość Ukrainy. W oryginalnej opowieści siostrze nie udaje się ukończyć ostatniej koszuli, przez co jeden z braci musi żyć z labędzim skrzydłem zamiast ramienia. Także w pracy Zvyagintsevej wybrzmiewa żłudna wiara, że wszystkich da się uratować.

АННА ЗВЯГІНЦЕВА

Про повернення, 2023

Вязана частина сорочки з кропиви,
нитка з кропиви, металевий вішак,
малюнок

Надано художницею

В основі нової роботи Анни Звягінцевої лежить сюжет казки «Дикі лебеді» Ганса Крістіана Андерсена. Оповідь розгортається довкола братів, які перетворюються на лебедів через прокляття, та їхньої сестри, яка заповзялася зняти з них чари. На дівчину чекає нелегке завдання: сплести сорочки з кропиви – кропітка й тривала робота, що випробовує її рішучість. Тим часом у паралельній історії повномасштабна збройна агресія Росії мобілізує величезну кількість українських громадян на рішучий захист своєї батьківщини. Невизначеність щодо того, як довго триватиме війна, унеможливило будь-які плани на повернення до цивільного життя. Анна занурюється у виснажливу рутину плетіння з кропиви, символічно втілюючи захист і піклування про тих, від кого залежить мирне майбутнє України. У казці сестрі не вдається завершити останню сорочку, через що в одного з братів замість руки залишається лебедине крило. Марна надія на порятунок кожного поширюється й на роботу Звягінцевої.

ELENA SUBACH

from the Hidden series, 2022

Digital print

Courtesy of the artist

The work is a part of Elena Subach's "Hidden" series, created in Lviv in the first days of the Russian full-scale invasion of Ukraine. The artist has captured a key moment in the process of securing and evacuating artworks from Borys Voznytsky Lviv National Art Gallery. Here, sculptures made by Johann Georg Pinsel, an XVIII century master of baroque art active in the city, are being removed from their dedicated museum pedestals and packed for transportation to a secure location. By documenting the special care, the Lviv community has put to preserve its artistic treasures, Elena Subach has portrayed the special significance of the artworks to the country and its society. Together with Yarema Malashchuk's and Roman Khimei's video, her work reveals how objects of cultural and symbolic significance are objectives and means in war.

Currently, the collection of Pinsel's sculptures is on display at an impressive exhibition at Wawel Royal Castle in Poland, which also serves as a shelter for the works. The exhibition, resulting from the Russian invasion, proves that the artworks, similarly to the artists, can play the role of cultural ambassadors of a country at war.

ELENA SUBACH

z serii Ukryte, 2022

wydruk cyfrowy

Dzięki uprzejomości artystki

Praca jest częścią serii Ukryte, stworzonej przez artystkę we Lwowie w pierwszych dniach rosyjskiej inwazji na Ukrainę. Subach uchwyciła kluczowy moment w procesie zabezpieczania i ewakuacji dzieł sztuki z Lwowskiej Narodowej Galerii Sztuki im. Borysa Woźnickiego. Rzeźby wykonane przez Johanna Georga Pinsela, XVII-wiecznego mistrza sztuki barokowej, który pracował w tym mieście, są usuwane z dedykowanych cokołów muzealnych i przygotowywane do transportu w bezpieczne miejsce. Dokumentując Lwowian troszczących się o zachowanie swoich artystycznych skarbów, Elena Subach pokazuje, jak ogromne znaczenie dla kraju i społeczeństwa ukraińskiego mają dzieła sztuki. Podobnie jak nagrania wideo Yaremy Malashchuk i Romana Khimei, praca Subach ujawnia, w jaki sposób obiekty o znaczeniu kulturowym i symbolicznym stają się celami i elementami działań wojennych.

Obecnie kolekcja rzeźb Pinsela jest prezentowana na imponującej wystawie na Zamku Królewskim na Wawelu, który służy również jako schronienie dla prac. Wystawa będąca skutkiem rosyjskiej inwazji udowadnia, że dzieła sztuki, podobnie jak artyści, mogą odgrywać rolę kulturowych ambasadorów kraju ogarniętego wojną.

ОЛЕНА СУБАЧ

Із серії «Приховане», 2022

Цифровий друк

Надано художничею

Робота є частиною серії «Приховане» Олени Субач, створеної у Львові в перші дні повномасштабного вторгнення Росії в Україну. Фотографка зафіксувала ключовий момент у процесі укріплення й евакуації творів мистецтва із Львівської національної галереї мистецтв імені Бориса Возницького. На знімках видно, як із музейних постаментів знімають скульптури Йогана-Георга Пінзеля – барокового майстра, який працював у місті у XVIII столітті, – і пакують для транспортування в безпечне місце. Ретельно документуючи зусилля, докладні львівською громадою для збереження свого культурного надбання, Олена Субач показує особливу цінність мистецьких творів для країни та суспільства. Разом із відео Яреми Малащука і Романа Хімея, її робота демонструє, як об'єкти культурного й символічного значення стають цілями та засобами війни.

Наразі колекція Пінзелєвих скульптур представлена на грандіозній виставці в Королівському замку на Вавелі (Польща), що також слугує тимчасовим прихистком для робіт майстра. Виставка, яка з'явилася внаслідок російського вторгнення, доводить, що твори мистецтва – так само як і художники, – можуть брати на себе роль культурного представництва країни, що перебуває в стані війни.

KATERYNA LYSOVENKO

Sanatorium for Chernobyl Displaced Persons, 2023

Internally Displaced Person, 2023

Acrylic on canvas

Courtesy of the artist

Two works from a new series of paintings created by Kateryna Lysovenko explore the concept of a lost landscape – a space rendered inaccessible due to human actions or authoritarian regimes. The artist reflects on the memories of trauma and the experiences of displaced individuals who lack the opportunity to return to their homes.

In *Sanatorium for Chernobyl Displaced Persons*, we witness the return of lynxes to the Chernobyl closed zone, where they roam freely. While the area has become uninhabitable for humans, these species, once considered extinct in the region, are reclaiming the territory.

In Lysovenko's painting titled *The Internally Displaced Person*, a dolphin represents one of the many animal victims of the war. These animals, often seen as closely related to humans, suffer casualties due to the actions of the Russian Black Sea fleet. Their native sea can no longer be a safe home for them.

KATERYNA LYSOVENKO

Sanatorium dla osób wysiedlonych w

Czarnobylu, 2023

Uchodźca wewnętrzny, 2023

akryl na płótnie

Dzięki uprzejmości artystki

Dwa obrazy z nowego cyklu Kateryny Lysovenko nawiązują do utraconych krajobrazów – przestrzeni, które w wyniku działań człowieka, stają się niedostępne.

Artystka podejmuje refleksję nad pamięcią o traumie i doświadczeniem osób wysiedlonych. W ten sposób tworzy analogię między światem ludzi a przyrodą.

W *Sanatorium dla osób wysiedlonych w Czarnobylu* rysie powracają do strefy wykluczenia w Czarnobylu. Gatunek, który na tym obszarze był uznawany za wygnięty, powrócił po tym, jak stał się on niezdalny do zamieszkania dla ludzi.

Na obrazie Lysovenko, *Uchodźca wewnętrzny*, jest również delfinem, jedną z wielu zwierzęcych ofiar wojny. Ssaki te, często uważane za tak bliskie ludziom, giną masowo w wyniku działań rosyjskiej floty czarnomorskiej. Ich własne morze nie jest już bezpiecznym domem.

КАТЕРИНА ЛИСОВЕНКО

Санаторій для чорнобильських переселенців, 2023

Внутрішньо переміщена особа, 2023

Акрил на полотні

Надано художницею

У двох роботах зі своєї нової серії Катерина Лисовенко досліджує поняття втраченого ландшафту – простору, що став недоступним через дії людей чи авторитарних режимів. Художниця розмірковує про пам'ять про травму й досвід переміщених осіб, які більше не мають змоги повернутися до своїх домівок.

У «Санаторії для чорнобильських переселенців» ми є свідками повернення рисей до Чорнобильської зони відчуження. Вони вільно блукають місцевістю, непридатною для проживання людей, – вид, що вважали вимерлим у регіоні, повертає собі цю територію.

У роботі «Внутрішньо переміщена особа» дельфін представляє одну з численних тваринних жертв війни. Ці ссавці, тісно пов'язані з людьми в нашому сприйнятті, зазнають значних втрат через активність російського флоту в Чорному морі. Рідне море більше не є для них безпечним домом.

ANTON SAENKO

WE, 2019

Video, 17'00"

Courtesy of the artist

In his video *WE*, Anton Saenko embarks on a symbolic journey, unveiling the backdrop of his artistic practice. The video serves as a guide through the places that have shaped his personality and artistic development. Viewers can accompany the artist from his studio in Suny to a park space where Saenko created his initial works. The flashlight illuminates the path through the night city, revealing places that hold sacred significance for the artist. As the darkness gives way to the camera's focal point, it prompts a continuous assessment of optical clarity and visual acuity. We not only explore these spaces from a new perspective but also through the layers of experience accumulated in Saenko's artistic journey.

ANTON SAENKO

MY, 2019

wideo, 17'00"

Dzięki uprzejomości artysty

W pracy wideo p.t. *My*, Anton Saenko wyrusza w symboliczną podróż, odkrywając przed nami zaplecze swojej praktyki artystycznej. Dzieło służy za przewodnik po miejscach, które kształtowały jego osobowość i rozwój artystyczny. Mamy okazję towarzyszyć twórcy w drodze z jego pracowni w Sumach, do parku w którym Saenko stworzył swoje pierwsze prace. Drogę przez miasto o zmierzchu oświetla latarka, odsłaniając miejsca mające dla artysty szczególne znaczenie. Rozpraszając ciemność promień światła pobudza nieustanny proces wyboru punktu skupienia i wizualnej dominanty. Poznajemy te miejsca nie tylko z nowej perspektywy, ale również poprzez warstwy doświadczeń zawartych w twórczości Saenki.

АНТОН САСНКО

МИ, 2019

Відео, 17'00"

Надано художником

У відео «МИ» Антон Саснко вирушає в символічну подорож, розкриваючи передісторію своєї мистецької практики. Відео слугує путівником місцями, що сформували його як особистість і вплинули на мистецький розвиток. Глядачі мають змогу супроводжувати художника з його студії в Сумах до парку, де Саснко створив свої перші роботи. Ліхтарик освітлює шлях через нічне місто, викриваючи сакральні місця художника. Коли темрява поступається місцем центру кадру, вона спонукає до постійної оцінки оптичної чіткості й гостроти зору. Ми досліджуємо ці простори не лише з нової перспективи, а й крізь шари досвіду, накопиченого протягом мистецької подорожі Саснка.

ANNA ZVYAGINTSEVA

Drawings from the Diary, 2023

Pencil on paper

Courtesy of the artist

The selected images from the artist's diary were created by Anna Zvyagintseva after the beginning of the full-scale invasion. Being away from her home in Kyiv, in a safe city outside of Ukraine, she began to depict the overwhelming events using her imagination or relying on blurred memories. The images, whether derived from news reports or shared by her relatives and friends, began to haunt her intensely, making it easier for her to recreate them in the drawings. The diary eventually evolved into a therapeutic practice for Anna. On these sheets of paper, we can see broken and wounded trees or bodies covered by transparent fabric – images that are profoundly dramatic, painful, and laden with meaning.

ANNA ZVYAGINTSEVA

rysunki z Dziennika, 2023

olówek na papierze

Dzięki uprzejmości artystki

Wybrane rysunki z dziennika artystki powstały po rozpoczęciu przez pełnosklowej Rosję inwazji. Będąc w tym czasie poza rodzinnym Kijowem, artystka rozpoczęła obrazowanie tych przytłaczających wydarzeń używając wyobraźni lub bazując na mglistych wspomnieniach. Obrazy, oparte na informacjach prasowych lub otrzymywanych od rodziny i przyjaciół, prześladowały ją w snach, co sprawiło, że tym łatwiej było jej odtworzyć je w rysunkach. Z czasem dziennik ten zaczął pełnić dla artystki również funkcję terapeutyczną. Na jego stronach znajdziemy złamane i zranione drzewa lub ciała pokryte przezroczystym materiałem – obrazy dojmujące, dramatyczne, i naładowane znaczeniem.

АННА ЗВЯГІНЦЕВА

Малюнки з щоденника, 2023

Олівець на папері

Надано художницею

Вибрані малюнки з щоденника художниці створені після початку повномасштабного вторгнення. Опинившись далеко від свого дому в Києві, у безпечному місті за межами України, вона почала зображати страшні події, використовуючи уяву чи покладаючись на розмиті спогади. Зображення з новин чи повідомлень близьких почали переслідувати її, що полегшило їх відтворення у малюнках. Щоденник зрештою став терапевтичною практикою для Анни. На цих аркушах паперу ми бачимо зламані й поранені дерева та тіла, вкриті прозорою тканиною, – глибоко драматичні образи, болісні й повні змісту.

KATERYNA LYSOVENKO

Self-portrait in the Old Austrian Garden, 2022

Acrylic on canvas

Courtesy of the artist

Kateryna Lysovenko created this self-portrait in the first months of her residency-shelter in Graz. After running away from the war and destruction, she was hosted by an artistic institution in a space she found to be close to a fairytale. The beauty of the castle and its surrounding garden seemed unrealistic, so contradictory to what she's just been through, that the artist felt detached from her surroundings. And yet she was still dreaming of the much less "elegant" or vain and historically altered garden in her homeland. The artist tells of longing not by resemblance, but by opposition. The notable horns surrounding the artist's head are a prevalent motif in her works. Lysovenko connects it to the ancient practice of dehumanization of the other, often the enemy. There, in the garden, she is the other, the different one.

KATERYNA LYSOVENKO

Autoportret w starym austriackim ogrodzie, 2022

akryl na płótnie

Dzięki uprzejmości artystki

Kateryna Lysovenko namalowała ten autoportret w pierwszych miesiącach jej rezydencji kryzysowej w Grazu. Uciekły przed wojną i zniszczeniem znalazła schronie w instytucji artystycznej, której przestrzeń wydała jej się nieomal bajkowa. Piękno zamku i otaczającego go ogrodu wydawało się aż nierzeczywiste, tak odmienne od tego, co chwilę wcześniej przeszła, że artystka nie mogła się w nim odnaleźć. Jednocześnie wciąż marzyła o tym, by znaleźć się jednym z o wiele mniej „eleganckich” i wystawnych ogrodów swojej ojczyzny. Praca Lysovenko opowiada o tęsknocie nie poprzez podobieństwo, lecz przeciwieństwo.

Charakterystyczne rogi, które widzimy wokół głowy artystki, są częstym motywem w jej pracach. Lysovenko łączy je a zapoczątkowaną już w antyku praktyką dehumanizowania innego, zwłaszcza wroga. W tym ogrodzie, to ona jest innym.

КАТЕРИНА ЛИСОВЕНКО

Автопортрет у старому австрійському саду, 2022

Акрил на полотні

Надано художницею

Катерина Лисовенко створила цей автопортрет у перші місяці перебування на екстремній резиденції в Граці. Вимушена тікати від війни й руйнувань, художниця знайшла прихисток в неначе казковому просторі мистецької інституції. Краса замку й саду довкола здавалася нереальною й так суперечливо щойно пережитому нею, що художниця почувалася відірваною від нового місця й середовища. А втім, вона все ще мріяла про значно менш «елегантний» й пихатий, історично змінений сад у себе вдома. Художниця говорить про тугу не через подібність, а через протилежність. Помітні роги на голові художниці є провідним мотивом у її роботах. Лисовенко пов'язує його з прадавньою практикою дегуманізації іншого, часто – ворога. Там, у саду, цим іншим є вона, інакша.

JAK PLYNIE RWĄCO
HOW RIVER ROARS
ЯК РЕБЕ РЕВУЧИЙ

Krupa Art Foundation
23.09–12.II.2023

curated by
kuratorka i kurator
кураторка та куратор
Oleksandra Pogrebnyak
Antoni Burzyński

graphic design
projekt graficzny
графічний дизайн
Yaroslava Kovalchuk

participating artists
artystki i artyści
художниці та художники
Kateryna Aliinyk
Yevgenia Belorusetz
Dasha Chechushkova
Nikita Kadan
Kateryna Lysovenko
Yarema Malashchuk and Roman Khimei
Open Group
Anton Saenko
Elena Subach
Anna Zvyazgintseva

translations
tłumaczenia
переклад
Karol Waniek
Oleksandra Sauliak
AB
Natalia Wislocka
Serhii Voinalovych
and Yaroslav Hanchuk

project partner
partner projektu
партнер проекту
PinchukArtCentre

project team
zespół projektu
команда проекту
Katarzyna Młyńczak
Wiktoria Litwinowicz
Lukasz Narożny
Michał Michalczak
Wiktoria Tofan
Mikołaj Grabowski
Aleksandra Dulcka

all artworks copyright of the artists

Krupa Art Foundation
Rynek 27/28
50-101 Wrocław
Poland

KRUPA ART
FOUNDATION